

знае само, колко лошо се учишъ. Защо се не занимавашъ?

— Мжчни ми сж уроцитъ, Платонъ Михайловичъ, — отговаряхъ накратко азъ.

— А нима за другитъ сж лесни? Ти работи. Иначе ще те оставя да повтаряшъ класа и тогава се сърди на себъ си.

А менъ само това ми бѣше нужно тогава.

Изведнѣжъ всичкитъ ми планове рухнаха.

Пансионътъ ми бѣше страшно омръзналъ, и азъ съ нетърпѣние очаквахъ, кога, най-послѣ, ще настѣпи страстната недѣля, прѣзъ която обикновено ни разпускаха по домоветъ ни.

Надъ моя креватъ висѣше единъ календаръ, и азъ съ нѣкаква злобна радостъ задраскахъ всѣка вечеръ число слѣдъ число и отново прѣсмѣтахъ днитъ, които оставаха до разпуса; така ми бѣше нѣкакъ си по-леко.

Настѣпи, най-сетнѣ, шестата недѣля. Азъ напълно се ободрихъ, макаръ че не се минаваше день да не ме поставятъ безъ обѣдъ, или да не ме поставятъ въ жгѣла на гостната стая, заради лошитъ ми бѣлѣжки.

Но азъ виждахъ отпрѣди си само светата недѣля и живота при родителитъ ми, и за нищо друго не искахъ да зная. Вечеръ, като си лѣгахъ да спя, азъ затваряхъ очитъ си, рисувахъ прѣдъ себе си съ примамливи бои картини отъ домашния ни животъ, спомняхъ си за всички, като започвахъ отъ баща си и свършвахъ съ дворника Антима, — и сърдцето ми туптѣше отъ възторгъ, и ми си искаше да отлети при тѣхъ веднага, безъ да се бавя нито мигъ, — и изведнѣжъ...

Въ сжбота ме повикаха при директора.

— И тъй, Кричалинъ, ти си непоправимъ, — рече той нѣкакъ си необикновено строго: за миналата седмица бѣлѣжкитъ ти пакъ сж една отъ друга по-лоши. А тѣзи за сроковетъ и годишнитъ съвсѣмъ не струватъ. Ти упорствуваешъ. Но азъ съмъ твърдъ; азъ искамъ, и ще те накарамъ да работишъ. Бѣхъ писалъ на родителитъ ти и днесъ получихъ извѣстие, че тѣ, като се надѣватъ напълно на мене, сж съгласни на всички строгости, каквито бихъ употребилъ за да изкореня твоя мързелъ. Слушай, Кричалинъ, ти сега самъ не разбирашъ, каква опасна крачка правишъ, като се

отпускашъ и лѣнишъ тъй. Ти си рѣшилъ да повтаряшъ класа, и, напълно доволенъ отъ тази си мисълъ, съвършенно си се успокоилъ. Слѣдъ врѣме ти ще видишъ, че съмъ билъ правъ, като съмъ рѣшилъ, каквото и да стане, да те застава да се учишъ. Колкото и да ми е жално да те раздѣля отъ родителитъ ти прѣзъ този празникъ и прѣзъ цѣлото лѣто, но ти ще останешъ тукъ. Ще се помжчимъ да настигнемъ твоитъ другари, ще ги стигнемъ съ Божя помощъ, и ти ще прѣминешъ въ слѣдния класъ прѣзъ мѣсець августъ.

Тази вѣстъ като грѣмъ ме порази. Азъ плакахъ, молихъ Платона Михайловича да ме пустне у дома, общавахъ му, че ще се занимавамъ въ кжци прѣзъ празниците; но този добъръ човѣкъ сега бѣ непрѣклоненъ.

На вечеря не отидохъ, а си легнахъ още въ шестъ часа, покрихъ се съ завивката и дадохъ пълна свобода на горещитъ си сълзи.

Плакахъ дълго, неудръжно, докато ме заболѣ главата.

— Прѣкрасно, — си шепнѣхъ злобно азъ, нека ме боли главата, нека се разболѣя, ще умра, — тогава тѣ ще видятъ своята грѣшка и ще жалятъ за мене.

Нѣция ржка въ тая минута се допрѣ до рамото ми...

— Ехъ, гължбче, защо си се разплакалъ? Стига, успокой се, такава... — се разнесе надъ мене тихъ, ласкавъ гласъ.

Азъ подигнахъ глава и прѣзъ сълзитъ, които ми замѣгляваха очитъ, видѣхъ неясно Карнеича, който, съ тревога на лицето, се наклони надъ мене.

— Е, защо плачешъ? Кажи ми, за Бога! — повтори той, като ме милваше по рамото. Той седна на края на кревата ми.

— Не плачете, господарю. Какво хубаво има въ плачътъ? Помислете си само, за какво, плачете? Ехъ, срамота е просто да го казвамъ! Да не бѣхте се лѣнили, напрімѣръ, щѣхте да си отидете при родителитъ...

— Тебе какво ти е!... Махни се! — кипнахъ, съ всичката си сила извикахъ азъ. Карнеичъ поклати глава.

— Не, господарю, не ще се махна. Послушайте стареца. Ето, азъ имамъ на село едно внуце Иванчо; това момче, напрімѣръ